

ΕΥΒΟΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟ ΚΙΤΑΡΕΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Χαλκίδι ἑξαμήνου Δραχμ. εἰς αὐτὸν . . . 9
Ἐν τῇ ἑξαμ. ἑλλάδι 44
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ 46

Ἐκδόσεις ἀπὸ τῆς ἑβδόμαδος.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΡΙΣΕΩΣ.

Δ' ἑκάστου φύλλον λεπ. 30

Ἐν πᾶσι προτίθηται ἑντάθην.

Ἄν ἀποβῇ τὸν πᾶν συνδρομὴν ὑπογράφοντα παρὰ τοῦ κ. Κωνστ. Α. Φιλάρετου.

Δ. Παπαρηγόπουλος

Πλούτος

Κωμωδία εἰς πράξιν μιαν

εφ. *Εύβοια*, Χαλκίδα

1. 22 Αυγούστου 1879, σ. 1-2

2. 1 Σεπτεμβρίου 1897, σ. 1-2

3. 5 Σεπτεμβρίου 1897, σ. 1-3

4. 7 Σεπτεμβρίου 1897, σ. 1-2

1. ΕΠΙΦΡΑΣΙΣ.

— 88 —

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

ΠΡΟΞΩΠΑ

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΘΟΜΒΡΟΤΟΣ,
ΚΑΡΑΒΟΣ, ΛΥΣΙΖΩΝΗ, ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

Ῥήτωρ, Πολίται Ἀθηναῖοι καὶ βιομήχανοι.

Χορὸς Ἀθηναίων.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἄγρὸς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν ὁ Φιλάρητος σκάπτει.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, καταθέτων τὴν ἀξίνην καὶ σπογ-
γίζων τὸν ἰδρώτά του.

Ὡ Ζεῦ, Κρονίδη, ὑπάτε θεῶν,
καλύπτει τόσους θεσκαροὺς ἡ γῆ,
καὶ ὁμῶς πένονται οἱ ἄνθρωποι.

Πρὸς τί, Κρονίδη, νὰ κυλιώνται
οἱ μὲν εἰς πλούτη καὶ νὰ τρώγῃσι
Πολυτελῶς εἰς τράπεζαν καλὴν,
ἀφρόντιδες διὰ τὴν αὔριον,
καὶ ἄλλοι σκόροδα νὰ τρώγῃσι
καὶ κρόμμυκα, ὡς πολυτέλειαν

νομίζοντες ἂν αἴρνης προστεθῆ
ἐλαίκα εἰς τὸ δείπνον τὸ ἰσχνόν;
Πρὸς τί ὁ μὲν νὰ κάθηται τρωφῶν
εἰς οἶκον πλούσιον καὶ κάλλιστον
κοσμούμενον μὲ ἐπιπλά κομψά
καὶ μὲ ἀγάλματα καὶ μὲ στοάς;
ὁ δὲ νὰ ἔχη μόνον ἐπιπλὸν
ὕδριον τεθραυσμένον καὶ αὐτὴν,
ἢ τρίπου δίποδα γυνόμενον;
καὶ ἄλλοι ἔτι δυστυχέστεροι
νὰ μῆνη ἄστεγοι, τὸν οὐρανὸν
ὡς στάγην ἔχον καὶ τρεπόμενος
ἄκων εἰς ἀστρονομικὰς σπουδὰς;
Πρὸς τί ὁ μὲν ἐνδύεται λαμπρῶς
καὶ ἄλλοι περιφέρεται γυμνός;
δεικνύων ἀφελῶς τὸ γένος του;
τὴν Ἥραν δὲν αἰσχύνονται, ὦ Ζεῦ,
τὴν ἐπιτιύουσιν ἐξ οὐρανοῦ
καὶ λίαν περιέργως βλέπουσιν
ὅ,τι εἰς σὲ νὰ βλέπῃ ἔπρεπεν,
εἰς σὲ καὶ μόνον, ὑπάτε θεῶν;
Δικαιοσύνη εἶν' αὐτή, ὦ Ζεῦ!
ἢ εἶσαι κάθαρμα, φιλάργυρος,
τοῦς θεσκαροὺς σου ἔαπταν εἰς τὴν γῆν
καὶ χαίρων εἰς τοὺς στεναγμούς ἡμῶν;

(ἔρχεται ὁ Ἑρμῆς).

ΕΡΜΗΣ

Ὡ γέρον, τί παρακλήρεις;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Καὶ σὺ

μὴ τέραττε τὴν ἐργασίαν μου
δι' ἧς τὰ πρὸς τὸ ζῆν περιζῶμαι;
ἀλλέως— τὴν ἀξίνην μου θεώρησον,
καὶ πείσθητι, καὶ σίγη, φίλτατε.

ΕΡΜΗΣ

Τὸν Δίχ ἐβλασφήμεις πρὸ μικροῦ,
θυητὸς σὺ σκόληξ, τὸν ἀθανάτων,
καὶ ἀπεκάλες ἄδικον αὐτόν.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Μ' ἀρέσουν τ' ἀληθῆ ὀνόματα;
ὁ ἄδικὸν καλεῖται ἄδικος,
οὐχὶ ἐνέροτος; ὁ ἀσπλαγγχὸς
παρὰ θεοῖς ἂν ὀνομαζέται
καλός, φιλάνθρωπος, τὸ ἀγνώθ'
ἐγὼ τὸν ὀνομάζω ἀσπλαγγχόν.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ δὲν φοβείσαι, ὦ ταλαίπωρε,
τοὺς κερανοὺς τοῦ τιμωροῦ Διός;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἢ τύχη διεσθύνει καὶ αὐτοῦς,

καί ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πίπτουσιν
ἐπὶ δικαίων μόνον κεφαλῆς.

ΕΡΜΗΣ

Παῦσα ληρῶν καὶ εἶμαι ὁ Ἑρμῆς.
ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Γνωρίζω τὸν προστάτην τῆς κλοπῆς·
Νὰ κλέψω δὲν σκοπεύω, φίλτατε,
καὶ ἀπελθε εἰς τὰ Ὀλύμπια.

ΕΡΜΗΣ

Ἐστάλην, γέρον, ὑπὸ τοῦ Διός·
Θὰ παύσης ἐπὶ τέλους φλυαρῶν;
ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἔς τὴν πλησίον τότε ὕπαγε
εἰκίαν· θὰ εὐρῆς ἐκεῖ καλὴν
διὰ τὸν Δία κόρην, εὐμορρον·
εἶμαι ἀνὴρ ἐγὼ, ὡς ἐννοεῖς·
θὰ ἠπατήθης πρὸς ἐμὲ ἔλθων
ἀφοῦ δὲν εἶμαι Γανυμήθης κἄν·
Δανάη ἔτι ὀλιγώτερον.

ΕΡΜΗΣ

Μημμάχυθε· ἀλλὰ ὁ μέγας Ζεὺς
τάς παρακλήσεις σου εἰσήκουσεν.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Τὰς βλασφημίας θέλεις νὰ εἰπῆς;
ὡς φαίνεται, τὸν βλάσφημον ὁ Ζεὺς

ὑπολαμβάνει ἰκετεύοντα.

ΕΡΜΗΣ

Ἐκάλτεσσι τὸν Δία ἀδικῶν
καὶ ὄμως, γέρον, σὲ εἰσήκουσε.
Πρὸς σὲ νὰ ἔλθω μὲ διέταξε
κομίζων πεκατωλὸν ἀμύθητον.
Χρυσίου καὶ πλουτίζων δι' αὐτοῦ
τῶν Ἀθηναίων ὄσους εὐνοεῖς.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Μ' ἐμπαίζεις; οἱ θεοὶ ἀρέσκονται
σκληρῶς ἐμπαίζοντες τὸν ἄνθρωπον·
καὶ πότε ὄνειρα τὸν πέμπουσι,
καὶ πότε τὰς ἐλπίδας τὰς καλάς,
καὶ ἄλλοτε γριφοῦδες μάντευμα.
Μ' ἐμπαίζεις, ὦ φιλοφροδύεσται;

ΕΡΜΗΣ

Μὰ τὴν Στύγα δὲν σ' ἐμπαίζω.
Λέγε καὶ ἀρέσως πάντες
θ' ἀποκτήσωσι τὰ πλοῦτη
τὰ ὅποια σὺ δὲν εἶδες
οὔτε εἰς τὸ ὄνειρόν σου.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἦ χαρὰ μου, ὦ χαρὰ μου!
Πάντες θέλω νὰ πλουτήσουν·
νὰ ἀρθῇ ἡ ἀνισότης,

νὰ μὴ ἐπαίτῃ τὸν ἄρτον
ὁ ταλαίπωρός μου γείτων·
νὰ μὴ τρώγῃ κολοκύνθας
ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς μου.
Πάντες θέλω νὰ πλουτήσουν.
Ἦ γυαγε εἰς τὰς Ἀθήνας
δὸς χρυσίον, δὸς χρυσίον
καὶ εἰπέ δτι σὲ στέλλει
ὁ Φιλάρτετος ἐκεῖνος
ὅστις σκόροδα χορτάσας
ἐπεθύμησε πλακκοῦντας.

ΕΡΜΗΣ

Σπεύδω· σὺ δὲ μετ' ὀλίγον
εἰσελθε εἰς τὰς Ἀθήνας
ν' ἀπολαύσῃς τῆς εὐκλείας
τοῦ τῆς πόλεως προστάτου.
Ἄν δ' ἀχάριστοι φανῶσι
καὶ ἀντὶ εὐγνωμοσύνης
σ' ἀδικήσωσιν, αἱ! τότε
θὰ πτωχύνωσι καὶ πάλιν·
καὶ ὡς ὄνειρον ὥραϊον
θὰ νομίσωσι τὸν πλοῦτον
τὸν ὅποιον σὺ τοῖς διίδεις. (ἀκολουθεῖ).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

-818-

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

(Συνίχλια. Ἰδι ἀρθ. 487).

Χορός.

Τὰ κείμενα κακῶς μὴ κίνει·
 ὁ νοῦς πολλάκις ἀπατάται
 καὶ ὡς ὀλέθριον νομίζει
 ὅ,τι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ.
 Τὰ κείμενα κακῶς μὴ κίνει·
 πολλάκις ἡ μεταβολὴ
 χειρόνας φέρει συνεπίαις
 παρὰ τὸ κείμενον κακῶς.
 Ἢ νῦξ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ,
 τότε θαυμάζομεν τὸ φῶς·
 καὶ βλασφημεῖ ὁ ὀδοιπόρος
 τὰ ὄρη ὅσα ἀπαντᾷ,
 ἀλλὰ τὰ ὄρη προκαλοῦσι
 νέφη καὶ ἀφθονον βροχὴν,
 καὶ ἡ βροχὴ τὴν γῆν ἀρδεύει
 καὶ μᾶς παράγει τὴν τροφὴν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἦ πόλις τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ Κεραμεικόν.

Πίτης.

Ζήτω ὁ πλοῦτος, ἡ ἀφθονία,
 ζήτω ὁ στίλβων αὐτὸς χρυσός.
 Εἰς πολυτέλειαν ἄς τραπῶμεν
 εἰς εὐθυμίαν καὶ εἰς γορούς.

Ἀρτοπάλης.

Ἦλιε, βλέπεις τὸ κέρμα τοῦτο;
 εἶναι ὁ ἥλιος ὁ τῆς γῆς.
 Ζήτω ὁ πλοῦτος· τώρα ἐφρέτω
 ἡ ἐργασία ἡ ὀχληρά·
 καὶ τοῦ ἀλεύρου ἡ κόνης πλεόν
 δὲν θὰ μολύνῃ διηλεκῶς
 σῶμα, ἐνδύματα, κόμην, χεῖρας,
 ὡς ἄλλο νέφος κοινοτροῦ.

Σανθαλοτοίαις.

Ἐκαυσα τὰ δέρματα
 ἔθραυσα καὶ τὴν βελόνην
 εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὸ ρεῦμα
 ῥίψας τὰ σανδάλια.

Ὁ Ναίτης.

εἶναι πικρὸς ὁ τῆς θαλάσσης εἶος·
 παλαιόμεν πρὸς φοβερὰς θυέλλας
 καὶ μὲ πολλοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς μας

κερδαίνομεν τὸ πωθητὸν χρυσίον·
 ἀλλὰ συχνὰ ἐπίσκι ναυαγοῦμεν.
 Ἦδῃ ὁ πλοῦτος ἀφθονος ἐγύθη
 εἰς τὰ θαλάσσια ἡμῶν· ἐφρέτω
 ἡ κόπη, τὸ ἱστίον καὶ τὸ πλοῖον.

Ὁ Φιλόσοφος.

Χρυσέ, λατρεύομεν σε μόνον
 ὡς ἀληθῆ φιλοσοφίαν·
 καὶ διὰ σοῦ ἡ εὐτυχία
 καθὼς ὁ ἄρτος ἀποκτάται.
 Σὺ εἶσαι ἡ τιμὴ τοῦ κόσμου
 καὶ σὺ ἡ ἀρετὴ ἐπίσης·
 καὶ διὰ σοῦ ἡ νέα κόρη
 νομίζεται ὠραιότερα,
 καὶ ἐκλαμβάνεται ἡ γραῖα
 ἀντὶ Περσίας Ἀφροδίτης.
 Ὁ δικαστὴς διὰ σοῦ μόνον
 δικαιοσύνην ἀπονέμει·
 καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ ἐπίσης
 δωροδοκοῦνται μὲ θυσίας.

Πολίταις διάφοροι.

Οἱ ὄνοι καὶ τὰ κτήνη ἄς ἐργάζωνται·
 ὁ ἄνθρωπος, τῆς γῆς ὁ ἀληθὴς θεός·
 δὲν πρέπει, ὅχι, ἐξευτελιζόμενος,
 νὰ κύπτῃ ἐργαζόμενος ὡς θεός·

ἀλλὰ ν' ἀπολαρβώσῃ τὰ καλὰ τῆς γῆς
νὰ παίξῃ, νὰ χαρίσῃ, νὰ παρακαλῆ
ὕπὸ τοῦ Διουκόου καταχόμενος.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἴκῳ Καλλίου· ὁ Καλλίας εὐρίσκειται αἰεὶς
ἐν τῇ κλίτῃ.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Τὴν νύκτα ταύτην δὲν ἠμύνησα ποσῶς
τοὺς ὀφθαλμοὺς· νὰ κλείσω' ἄνερα φρικτὰ
ἐτόραττον τὸν ὕπνον μου καὶ κώνωπα,
περὶ τὸ οὐ· μου ἤλθον' καὶ εἰ κώνωπα
καθὸς ἡ λύρα τοῦ Ὀφρύου, σιγκινοῦν
αὐτοῦ τοῦ λίθου, ἥτοι τὸν κοιμώμενον.
Θὰ θύσω τίς τὰς σκνίπας καὶ τοὺς κώνωπας
νὰ ἡμερώσω τοὺς κακοὺς αὐτοῦ θεοῦ.
Χαρμίδη αἰ! παράδοξον, μεσουρανεῖ
ὁ ἥλιος καὶ ὄμως ἄρακ σιωπῆ
ἐνταῦθα βασιλεύει· τὸ ἐνδομά μου
Χαρμίδη, αἰ! Βεβαίως κάτι ἐτριξε·
φυγὴ ἐδῶ δὲν φαίνεται· Χαρμίδη αἰ!
Θὰ τὸν διώξω τὸν κακοηθέστατον
τὸν κέπρον, τὸν μωρὸν, τὸν καταπύγωνα.

Λοιπὸν θὰ ἀγερῶ χωρὶς δοῦθαι·
Ταλαίπωρε Καλλία, εἰ ἐπέπρωτο
νὰ πῶθαι εἰς τὸ γῆρας· σοὺ τὸ ἔσχατον!
ΧΑΡΜΙΔΗΣ, εἰσρχόμενος ἀγερῶχως.
Καλλία!

ΚΑΛΛΙΑΣ

Ἔξω ἔσχατε, κανθήλιε!

Κρημνίσου' τίς σέ διδοὶ τὸ δικαίωμα
νὰ προσφωνῇ; Καλλίην τὸν αὐθέντην σου;
ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ἐπιθυμῆ; νὰ γίνῃ; ὀπηρέτης μου;
σέ διδοῦ καθ' ἡμέραν καὶ ἐν ταλαντον.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Ἐμίθουσαι, ἀνόντε, ἀνάρμον
καὶ φλοκαίε; κρημνίσου, Βίαχε μίθουσαι.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

Ἐμδρόντητε! δὲν δίχασαι τὸ τάλαντον;
Θὰ τὸ μετανοήσῃ; εὐκλεον πολὺ
θὰ σέ ὀρίζω ἐργασίαν πάντοτε.

ΚΑΛΛΙΑΣ

Δός· τὸ ὑπόδημά μου τάχιστα.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ

καὶ σὺ

καθίρισον εἴδους τὸν ἐπεινδύτην μου
ΚΑΛΛΙΑΣ

Κανεὶς φιλόσοφος θὰ σέ κατήχησιν
ὅτι ὁ ἀφραμπὸς εἶναι ἐλευθέρου,
καὶ σὺ ἐπίσταντος τὰς φλοκαίε; του
κ' ἦλθαι; ἐδῶ, κακοηθέστατε,
νὰ ἐπαρμώσῃ; δοξασίαι; ποικρῆς;
Ἦκόν ὑπάρχωσι φύσει ἐλευθέρου
ἀλλὰ καὶ φύσει δοῦλοι ἐγεννήθησαν·
καὶ σὺ τοιοῦτος εἶσαι, ἐξωλείστατε.
(ὄραμ' νὰ τὸν κτυπήσῃ.)

ΧΑΡΜΙΔΗΣ, δεικνύων χρυσόν.

Ἴδου καὶ ὁ φιλόσοφος, ἰδὲ αὐτὸν
τὸν ἀληθῆ κ' ἐμοῦ καὶ σοῦ κωδάρχον.
Δὲν εἶμαι πλέον δοῦλος ὄχι, φίλτατε·
καὶ ἴσοι εἶμαθα' λοιπὸν, Καλλία μου,
διδώ καὶ δός μοι ὕδωρ σέ παρακαλῶ
φυγόν.

ΚΑΛΛΙΑΣ

ἀμείως· ἀλλ' οὐχὶ φυγόν θερμόν.
(τὸν καταδιώκει καὶ φεύγουσιν ἀπὲ τῆς σκηνῆς).
(ἀκολουθεῖ).

3. **ΕΠΙΦΡΑΣΙΣ.**

—818—

ΗΛΟΥΤΟΣ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

(Συνίχεται. Ἴδε ἀριθ. 487 καὶ 488).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κλεομβρότου.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, ΚΑΡΑΒΟΣ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον, ὦ Κάραβε ;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Δὲν ἔβρασε τὸ κρέας ἔτι, κύριε.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

καὶ διατί δὲν ἔβρασαν, ὦ κάθαρμα ;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Τὰ διατί γνωρίζουν οἱ φιλόσοφοι,
καὶ ὑπαγε νὰ σ' ἐξηγήσωσιν αὐτοὶ
ὅτι ὑπόταν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος
νὰ θέσῃ τὴν κακκάδην ἐπὶ τοῦ πυρός,
τὸ κρέας δύσκολον νὰ βράσῃ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Διατί

νὰ μὴ τεθῇ τὸ κρέας ἐπὶ τοῦ πυρός ;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Καὶ πάλιν διατί ! ἀλλὰ φιλόσοφοι
ἂν καὶ δὲν εἶμαι ὑποβίτω, κύριε,
ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἴσως μάγειρος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Καὶ σὺ τί εἶσαι ἄθλιε ;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Ὁ Κάραβος

δὲν ἐτοιμάζει πλέον ὄχι γεύματα,
ἀλλ' εἶναι ἴσως πλουσιώτερος καὶ σοῦ'
καὶ ζήτω ὁ χρυσὸς τοῦ θύλακος ὁ Ζεύς !

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Σιῶπα, ζῶον, σπεῦσε ἐξωλέστατε
τὴν τράπεζαν νὰ ἐτοιμάσῃς τάχιιστα
πρὶν ἀποδείξω ὅτι λίαν εὐθραυστον
ἢ φύσις τὸ κρνίον ἐπλασσαν αὐτό.

ΚΑΡΑΒΟΣ

'Υγίαινε, αὐθίνα μου καὶ κύριε
ὡς χθές' ἤδη τὸν πλοῦτον σου ἀπέκτησα
καὶ σήμερον ἑταίρῳ εἶμεθα καλοί.
'Επιθυμεῖς εἰς δίσκον νὰ παλαίσωμεν ;

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ταλαίπωρε ἐμάνης

ΚΑΡΑΒΟΣ

Ὅμως εὐτυχῇ

μνήαν μκίνομαι, ἐνῶ σὺ σωφρονῶν
τὴν δυνάμιν σου βλέπεις κατατρέουσαν.
'Υγίαινε αὐθίνα μου καὶ κύριε
ὡς χθές' ἤδη τὸν πλοῦτον σου ἀπέκτησα.

(ἀπέρχεται)

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Καὶ τώρα ἡ κυλίᾳ μου χοροπηδᾷ
κ' ἐγὼ πεινῶ καὶ οὐδὲ ἄρτον εὐρηκκ
εἰς τὴν οἰκίαν πάσαν. Ἀληθῶς λοιπόν
θὰ καταστήσω ν' ἀγοράζω μόνος μου
τὸν ἄρτον μου ; οὐκί τῆς συμφορᾶς !
Δικαιοσύνη εἶν' αὐτὴ ὦ Ξένε ;
(εἰσέρχεται ἡ ἑταίρῃ Λυσιζώνη.)

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Κλεομβροτε, πῶς εἶσαι τόσον κατηρῆς ;
βιτίδας τριπλασοῖς εἰκονίζουσιν
αἱ παρειά σου εἰ βικναὶ ἐκ γήρατος ;
ἢ βίς σου συναντᾶται μὲ τὸ μέτωπον.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Ελθε, Λυσιζωνίδιον ἀγαπητόν.
τὰς εἰρωνίαις ἄρες, εἶναι ἄκαιροι'
ἐλθε παραμυθίαν ἐπεθύμησα.
'Ο Κάραβος ἀπῆλθε καὶ μ' ἐξέβρισε.
μὲ λέγει ὅτι πλούσιος ἐγένετο
καὶ ἀνευ φαγητοῦ μὲ ἐγκατέλειπε.

'Αλλέ, ἂν σὲ φιλήσω μόνον, λησμονῶ
καὶ πείναν καὶ τὰ ὄφρεις καὶ τὸν Δρίππανον
(σπεύδει ν' ἀσπασθῆ αὐτὴν ἥτις, τὸν ἀπιοθεῖ).

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Ναί· τὸ γνωρίζω, φίλτατε Κλεόμβροτε,
ἀρκίσει αἰώνιος εἰς φίληματα.
Μὴ τόση εἶσο, γέρον μου· εἰς ζωηρὰς
κινήσεις δὲν ἀντέχεις, ὥστε πρόσεχε
μὴ πῶς· πρὶν μὲ ἀσπασθῆ.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Πικρότατα

ὦ Λυσιζώνη χεῖλη ἔχεις σήμερον.
Καὶ σὺ, καὶ σὺ λοιπὸν μὲ ἐγκατάλειπες
οὐ ἤτις ὄκνουε ἀγάπην ἐπὶ χθὲς
κ' ἐπεκαλεῖσο τὸν θεὸν τοῦ ἔρωτος;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

'Αλλ' οἱ μισροὶ ζητοῦσιν ὄρκους ἔρωτος
πρὸ πάντων περὶ τοῦ ἀδήλου μέλλοντος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Λυσιζωνίδιον;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Εἰς τρίχας πολιὰς

ὦ! πόσον εἶναι κωμικοὶ οἱ ἔρωτες!

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Καὶ ὅμως χθὲς ἐθαύμαζες θερμότατα
τὴν κόμην ταύτην ἢν ἐμπαιζεῖς σήμερον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Νομίζω ἦτο χθὲς χρυσῆ ἡ κόμη σου.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Ομοίᾳ ἦτο ὅπως εἶναι σήμερον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Αἶ, τότε ἠπατώμην· εἶμαι ἄνθρωπος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Αλλὰ μὲ ἔλεγες, ὄραϊον, εὐφυῶ

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Καὶ τοῦτο εἶπα; εἶναι ἀσυγχώρητος
αὐτὴ μου ἡ ἀπάτη· φίλε σύγγνωθι.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Τῶν νέων ὄλων, ἐπρωτίμας συνειδὼν
μισόκοπον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

'Ω; φαίνεται ὅτι ἠλλαξά
ιδεάς· τώρα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Κάκιστον ζωόριον,
μ' ἐμπαιζεῖς.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

'Ἢ πρότερον σ' ἐνέπαιζα·
ἀρεύντως· ἐν τῶν δύο εἶναι ἀληθές.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Λοιπὸν δὲν θὰ μὲ περιβίλλης, φίλη μου,
καὶ δὲν θὰ μὲ ἀσπάζεσαι ὡ; ἄλλοτε
μὲ θερμὴν φιλημάτων ἀκταόσχετον
ζητοῦσα ἔπειτα ἐν φέλιον χρισσοῦν:

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

'Ω; φαίνεται, δὲν θέλω πλέον φίλλια·

τίς οἶδε! ἴσως καὶ ἐγὼ ἐπλούτησα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Ἔστω, δὲν θέλεις ψέλλια· ἀλλ' ἐραστὴν
δὲν θέλεις προσκνήστατον οἷος ἐγώ;

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Σὺ εἶσαι τώρα τοῦ θανάτου ἐραστής·
τοῦ; νέους μᾶλλον προτιμῶ· τοῦλαχιστον
καὶ λόγῳ εἶναι ἐραστοὶ καὶ πράγματι.
Καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ θερμότατα
νὰ δώσης τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐπιστολὴν
εἰς τὸν ὄραϊον Κίμωννα. Τὸν προσκαλῶ
νὰ ἔλθῃ τὸ ἑσπέρα εἰς τὸν οἶκον μου
ὅπου ἰσχυρὰς ἔχομεν τῆς Ἀττικῆς
καὶ ἀπαλὰ ἀμύγδαλα καὶ γέροντα
—οὐχὶ Κλεόμβροτον— ἀλλ' οἶον θάξιον.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Ἢ ἀπίστε, ἀλλὰ, ἀλλὰ ζηλοτυπῶν
θὰ σὰ; φρονίστω καὶ τοῦ; δύο, τέρατα.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

'Αν δὲν σὲ ἐμποδίσῃ ἡ ποδιάγρα σου
ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Αχρεῖα! καὶ τοσοῦτον σὲ ἠγάπησα.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Δὲν ἐλάπτει· ὅπως ἄλλοτε ἀγάπα με·
ἡ ἀπουσίᾳ μου δὲν ἐλέπω διατί
νὰ ἐνοχλῆ τὴν θερμὴν τῶν ἐρώτων σου
ἀρεῶ μ' ἠγάπησες πάντοτε Πλατωνικῶς.
(ἀπερχεται κυχγίζουσα.)

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

'Ἢ ἀπίστε! τὸ τέρας! μὲ ἐπρόδωσε!
ὁ ἔρω; ὄφρεις ἔχει πτέρυγας· περὶ.
'Αλλὰ δὲν ἦτο εὐκόμορ; αὐτὴ πολὺ
καὶ πρὸ μικροῦ ὀδοῦται μὲ ἐνέπαιζα
τὴν ὄψιν εἶχεν ἐρινύους φοβερὰς
καὶ ὄχι γυναικί; ἀξίας ἔρωτος.
Εἰς κόρακας λοιπὸν. Καὶ ἔπειτα πεινῶ
καὶ εἰς τὴν πείναν καὶ ὁ ἔρω; παιθεται.
Αἶ! ἀγορὰν τροφίμων ἀς ἐξέλθωμεν!
(εἰσέρχεται.)

Χῆρος.

'Ἢ πόλις πῶς ἀνεστατώθη·
οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ πένθος πλείον·
ἀλλ' ἡ ἰσότης αὐτὴ συγχρότως
τὰ ἐργαστήρια κτεῖνε παντα.
καὶ δὲν ὑπάρχει ἀποπολιτεῖον
καὶ δὲν ὑπάρχει ἀφροσύλιον.
Οἱ δούλοι πάντες ἠρκαοῖς ἀπῆλθον
καὶ ὁ ἐπόνομος ἀρχων πλύνει
τὰς χεῖρας μόνος καὶ τὴν ἐσθῆτα,
ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ζημιώσῃ
δὲν ἔχει ἀλευρον καὶ καμίνους.
(ἀκολουθεῖ.)

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

(Συνήχημα. Ἴτι ἀριθ. 489 καὶ τίλος).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἡ ἀγορά. Πλήθος πολὺ συνωθεῖται, ἄγρον
καὶ ἀπυλητικόν.

Κήρυξ.

Τίς ἀγορεύειν βούλεται ;
Εἰς πολίτης.

Περίφημα !

Δὲν βλέπει ὅτι πάντες ἀγορεύουσιν ;

Ἄλλος πολίτης.

Πρὸ πάντων ἡ κοιλία μας παραληρεῖ.

Τρίτος πολίτης.

Ἄν ἀγορεύσῃ τις θὰ εἶπῃ ἀληθῆ
ἀφοῦ ἐπίσης καὶ αὐτὸς πεινᾷ κ' ἡμεῖς.

Καὶ ἴσως πρῶτον ἤδη τὴν ἀλήθειαν
θὰ συναντήσωμεν εἰς χεῖλη ῥήτορος.

Κήρυξ.

Σιγήσατε λοιπὸν δὲν ἀκούεσθε,
σιγήσατε τίς ἀγορεύειν βούλεται ;

Εἰς πολίτης.

Ἄν ὄσοι ῥήτορες ἐδῶ ὑπάρχουσιν
εἰς ἄρτους μετατρέποντο, θὰ ἔστρωον
τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ ἑπτα χίλια

Ἄλλος πολίτης

Εἰς κολοκύθην δύναται εὐκολώτερον
νὰ μεταπέσῃ ἢ κεφαλή τοῦ ῥήτορος

Ῥήτωρ.

Ἐγὼ τὸν λόγον ἔχω, ἄνδρες ἄριστοι.

Εἰς πολίτης.

Καὶ ἄρτον εἴν εἶχεσ ἦτο κάλλιον.

Ῥήτωρ.

Μὰ τὰ ἐν Μαραθῶνι πάσαι τρόπαια,
καὶ τὰ ἀνδραγαθήματα ἐν Πλαταιαῖς.

Εἰς πολίτης.

Γνωρίζομεν τὸν ὄρκον ταῦτον κάλλιστα
ῥητορικῶν σχημάτων δὲν εἶναι καιρὸς
καὶ τετριμμένων μάλιστα πλειότερον
τοῦ τετριμμένου τραγικῶς πεδίου μου.

Ῥήτωρ.

ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐνδοξε λαί.

Εἰς πολίτης.

Λημοκτονοῦντες πρόσθε, ὦ μεγάφωνε !

Ῥήτωρ.

Προτείνω τοῦς ἐργάτας νὰ διασωσῶμεν
τὰς ἐργασίας νὰ ἐπαναλάβωσιν

Εἰς πολίτης.

Ἀλλὰ δὲν θέλουνσι καὶ πρέπει πόλεμον
νὰ διαγείρωμεν, γεννάδα, κατ' αὐτῶν.

Ῥήτωρ

Αἴ ! τότε ἄνδρες, ἴτε πρὸς τὸν πόλεμον
πατρίδα γῆν ἐλευθεροῦτε τάρου; τε
προγόνων.

Εἰς πολίτης

Τίλος εἶσαι ἀνυπόφορος.

Ἄρτοπώλης

Ἄφοῦ κ' ἐγὼ, ὦ ῥήτωρ, εἶμαι πλούσιος
καθὼς καὶ σὺ, ποσῶς δὲν ἐννοῶ πρὸς τι
καὶ σὺ ἄρτοποιός δὲν γίνεσαι.

Ὁ Ῥήτωρ.

Ἀλλὰ

ἐπλάσθην ἵνα τρέφω τὰς ψυχὰς ἐγώ.

Εἰς πολίτης.

Ἦ τῆς λιτῆς τροφῆς ἐν ὧρα μάλιστα
λιμοῦ κρονόληρε, ἀχρεῖς, κάτελθε.

(ἀνέρχεται τὸ θῆμα.)

Ἦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσοι ὡς ἐγώ
τὸν ἄρτον ὄχι ἐβλέπετε, φροντίζεσθε
ἐρωτικῶς, ἀκολουθεῖτε με' ἐμπρός!
Ἄς θρῦσώμεν τοὺς οἴκους τῶν ἀρτοπωλῶν
καὶ ἀφού φάγωμεν ἄς ὑποτάξωμεν
τοὺς βλάκας ὅσοι πρὸ μικροῦ πλουτήσαντες
ἐπιθυμοῦσιν ἐκ λιμοῦ νὰ πέσωμεν.

Ἐμπρός.

Πολίται διάφοροι.

Ὁ πόλεμος κηρύττεται ἐμπρός.

(ἐτοιμαζονται οἱ μὲν νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν δὲ)

(Ἐνταῦθα ἀπεκόπη λόγῳ συντομίᾳς μέτρος,
δι' οὗ παρίσταται ὁ Φιλάρετος, ἵνα δρεψῆ τῆς
εὐεργεσίας τοῦ καρπούς καὶ ἀντὶ τούτου, ἅμα
ἐμφανιζόμενος, ξυλοφορτόνετα ὑπὸ
τῶν ἀποδιδόντων τὴν ἀναστάτῳσιν εἰς τὸν ἱση-
θεῖα τοῦ Φιλάρετου ἀπονεμηθέντα πλοῦτον).

ΧΑΡΜΙΑΝΣ, θέτων τὰς χεῖρας εἰς τοὺς θύλακας.

Παράδοξον! ἐνόμισα ὅτι χρυσόν

πολὺν οἱ θύλακές μου ἐκρυπτον! δεινὴ

ἀπάτη ἦτο' ἀλλ' ἰδοὺ ὁ κύριος.

(πρὸς τὸν Καλλίαν.)

Ἦ κύριε, ἐμέθευσα, συγχώρησον'
δὲν παίζεις, τὸ γνωρίζεις, ὁ Διόνυσος.

ΚΑΡΑΒΟΣ, συναντῶν τὸν Κλεόμβροτον.
Θεράπων, ἐπιστρέφω εὐπειθέστατος
καὶ μάγιστος ὡς πάλαι τεχνικώτατος.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Ἦ ὑπομονή, ὦ Κάραβε, σὲ συγχώρῳ
ἀφού κατασκευάζεις τὰ πλακούντια
ὡς ἐν ἦσο Ζεὺς, τῶν πλακουντίων Ζεὺς.
Τὴν Δουσιζώνην ἔμοις ἂν ποτε ἰδῆς
μὴ τὴν ἀρίστην νὰ εἰσέλθῃ, Κάραβε,
εἰς τὴν οἰκίαν μου' δὲν θίλω με' αὐτὴν
Νὰ ἔχω σχέσεις' ἤκουσε;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Καὶ τάχιστα

νὰ σ' ὑπακούσω διδεται περίστασις'
ἰδοὺ αὐτή.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Κλεόμβροτε!

ΚΑΡΑΒΟΣ

Εἰς κόρακας!

(ἀπώθει αὐτήν.)

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ, πρὸς τὸν Κάραβον
Μὴ εἶσαι τόσον εἰκίος.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Κλεόμβροτε

τοιούτων ὕδρων ἀξία ἔγινα;
τεχνέως ἐλησμώνησες τὸν ἔρωτα
τοῦ; ἀσπασμοῦ, τί ἄλλο; καὶ τοῦ ἀ-
σπασμοῦ;]

ΚΑΡΑΒΟΣ

Μὴ πλησιάζης' μὴ βλέπε ἐρωτικῶς
τὸν τοῦ κυρίου μου χρυσόν, ὦ γύναιον.

ΛΥΣΙΖΩΝΗ

Οἴμοι' ταλαίπωρος' ἐγώ' μ' ἐμίσησες
λοιπὸν καὶ μ' ἐλησμώνησες, Κλεόμβροτε;

ΚΑΡΑΒΟΣ

Κρημνίσου γύνκιον, ἀλλέως τάχιστα.

ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Αἱ! ἀναδέστατε, μωρὲ, κρημνίσου σύ.
Ἐλθέ Δουσιζωνίδιον' σὺ Κάραβε
θὰ λάβης δέκα βραδυσμοὺς διὰ ποινήν
νὰ μάθης πῶς πρὸς τὰς γυναῖκας φέρονται.
Ἐλθέ ἀγαπητὸν Δουσιζωνίδιον.

Κῆρυξ.

Οἱ ἀρτοπῶλαι πάλιν ἐπανελάθον
τὰς ἐργασίας' ἄρτον ἤδη ἔχομεν.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.